

Overtrædelser af Sundheds- og Bygningsvedtægter m. v. Som Overinstans i disse Sager og visse andre Politiretssager har hidtil fungeret en af Amtmanden beklædt Overpolitiret svarende til de allerede ved prov. Fr. af 27. Maj 1848, jfr. Lov af 4. Juni 1850, i det øvrige Kongerige afskaffede Overpolitiretter. Den færøske Overpolitiret foreslaas nu afskaffet, idet det i Punkt 116 foreskrives, at Paaanke af de af Syslernes Politiretter afsagte Domme sker til Underretten i Thorshavn, der i disse Sager tilrædes af to i færøske Bygdeforhold og lignende Forhold kyndige Mænd, der for 4 Aar ad Gangen beskikkes af Amtmanden. Underrettens Domme i disse Sager kan kun paaankes med Justitsministerens Samtykke.

Endvidere er Anklagemyndigheden i alle Straffesager foreslaaet henlagt til Politimesteren (Landfogden), jfr. Punkterne 29, 30, 106 og 107. At henlægge Paatalemyndigheden til et af de i det øvrige Kongerige bestaaende Statsadvokaturer er upraktisk, idet det saavel af Hensyn til Sagernes hurtige Behandling som til Betydningen af Lokalkendskab hos Anklageren er nødvendigt, at Anklagemyndigheden henlægges til en paa Færøerne bosat Embedsmand. I Modsetning til Lagtingets oprindelige Forslag, der henlagde Anklagemyndigheden til Amtmanden, har man fundet det naturligt at samle hele Anklagemyndigheden hos Politimesteren, der allerede efter Retsplejelovens § 721 har denne Myndighed i en Række mindre Sager. En Undtagelse er dog gjort med Hensyn til de Sager, der hører under Syslets Politiret, idet det her foreslaas, at Sysselmanden — som hidtil — kan rejse Paatale.

Medens det med Hensyn til Paaanke af de af Underretten afsagte Domme i Straffesager er foreslaaet, at de med de i Punkt 115 nævnte Undtagelser paaankes direkte til Højesteret, er det med Hensyn til Domme i borgerlige Sager foreslaaet, at de altid skal paaankes til Østre Landsret, hvis Domme igen kan paaankes til Højesteret, for saa vidt Sagen er af den Beskaffenhed, at den efter de i det øvrige Kongerige gældende Regler vilde henhøre under Landsret som 1ste Instans, jfr. Punkt 63.

De iøvrigt i Forslaget optagne Afvigelser fra Retsplejeloven bestaar væsenligst i forskellige i Færøernes særlige Forhold begrundede Ændringer i Fristen for Indkaldelse o. lign., i Afkald paa Fordringer om juridiske Kvalifikationer hos kst. Dommere, Dommerfuldmægtige, Sagførere og

lignende, begrundet i den nævnte Mangel paa Personer med juridisk Uddannelse, samt andre Ændringer af formel Karakter.

Med Hensyn til enkelte af Forslagets Bestemmelser bemærkes følgende:

Punkt 12.

Efter Lov Nr. 20 af 1. Marts 1873 § 3 skal Retsvidnerne paa Færøerne om fornødent være Dommeren behjælpelig med Afhøringen af Parter og Vidner, der ikke er det danske Sprog mægtige. Denne Regel er det Tanken at opretholde, jfr. Pkt. 38. Pligten for en Dommer, der ikke taler færøsk, til at tilkalde et Retsvidne var efter Ministeriets Forslag noget begrænset, idet Tilkaldelsen kunde undlades, naar Retten skønnede, at der ikke i det paagældende Retsmøde vilde blive afgivet Parts-, Vidne- eller lignende Forklaringer paa færøsk; men denne Begrænsning er efter Lagtingets Ønske udgaaet af Forslaget.

Punkt 14.

Lagtinget har udtalt, at de Personer, der skal fungere som Nævninger, bør have Kendskab baade til det danske og til det færøske Sprog, hvorfor Lagtinget har ønsket, at Tilføjelsen skulde lyde: „og færøsk“. Ministeriet, der er enig i det af Lagtinget udtalte, mener imidlertid, at den af Ministeriet foreslaaede Formulering mest korrekt dækker denne Tanke.

Punkt 37.

Denne Bestemmelse, der stemmer med, hvad der hidtil har været gældende Ret paa Færøerne, er nødvendig af Hensyn til Manglen paa juridisk uddannede Personer.

Punkt 38.

Medens Retssproget paa Færøerne er dansk, er der efter Lagtingets Ønske aabnet Adgang for en færøsktalende Dommer til at benytte færøsk ved Afhøring af færøsktalende Personer.

Punkt 39.

Forslaget er i Overensstemmelse med de nuværende Forhold paa Færøerne.

Punkt 45.

Medens enhver borgerlig Retstrætte som foran nævnt normalt behandles ved Underretten i Thorshavn som første Instans, er der Adgang for Parterne til efter Overenskomst at indbringe Sager, som efter Retsplejelovens Regler vilde henhøre under Landsret som 1ste Instans, for Landsretten som 1ste Instans.